

முப்பத்திரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு இலங்கை - ஈழத்தின் மீது படையெடுத்துப் போய் ஆக்கிரமிப்பு போர் நடத்திய இந்திய இராணுவம் படுதோல்வி கண்டு முக்காடு போட்டுக் கொண்டு திரும்பியிருக்கிறது.

இது குறித்து இந்த நாட்டின் உண்மையான தேச பக்தர்கள் யாரும் வெட்கமோ, துக்கமோ கொள்ளத் தேவையில்லை. ஏனெனில் உயரிய நோக்கத்தோடு நீதியான யுத்தம் நடத்துவதற்காக இந்திய இராணுவம் இலங்கைக்குப் போவில்லை. நெஞ்சை நிமிர்த்திப் பெருமை பாராட்டத்தக்க காரியம் எதையும் அது அங்கே செய்யவில்லை.

அந்நிய நாட்டை ஆக்கிரமித்து, ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்காகப் போனது. இரத்த வெறி பிடித்த படுகொலைகள், மிருகத்தனமான கற்பழிப்புகள், ஈத்தனமான கடத்தல்கள் ஆகிய இழி செயல்களில் ஈடுபட்டது. இதற்காக இந்திய இராணுவத்தின் மீது ஆத்திரமும், வெறுப்பும் கொள்வதுதான் மனிதப் பண்புள்ள, நேர்மையான செயலாகும்.

ஆனால், இந்திய இராணுவம் இலங்கைக்கு அனுப்பப்பட்ட நோக்கங்கள், காரணங்கள்; ஈழ ஆக்கிரமிப்பு போரின் போக்குகள், முடிவுகள், விளைவுகள்' இந்திய இராணுவம் வெளியேற வேண்டி வந்த குழநிலைகள், நிர்பந்தங்கள், ஈழத்தின் எதிர்காலம், இந்தியாவின் பங்கு - இவை அனைத்தும் குறித்து இந்திய ஆட்சியாளர்கள், தளபதிகள், அதிகாரிகள் இப்போது அடுக்கடுக்காகப் புளூகுகிறார்கள். இந்திய இராணுவத்தின் தார்மீக, போர் உணர்வு குன்றிவிடக் கூடாது என்கிற காரணத்தை முன்னிட்டு அதன் போர்க்களத் தோல்விகளை மூடி மறைக்கிறார்கள்; அதன் அக்கிரமங்கள் - அட்டுழியங்கள், மனித உரிமை மீறல்களை நியாயப்படுத்துகிறார்கள்.

இந்தப் பொய்ப் பிரச்சாரத்தை நேர்மையுள்ள தேச பக்தர்கள் அனைவரும் எதிர்த்து அம்பலப்படுத்த வேண்டும். தேச துரோக முத்திரை குத்தித் தனிமைப்படுத்துவார்கள் - தாக்குவார்கள் என்று பயந்துவிடக் கூடாது. இல்லையானால் அவர்கள் இன்னுமொரு ஆக்கிரமிப்பு, அநீதிப் போரைத் தொடுக்கத் துணிவார்கள். ஏன், இந்த நாட்டு மக்கள் மீதே இந்திய இராணுவத்தை ஏவுவார்கள். ஏற்கனவே பஞ்சாபிலும், காஷ்மீரிலும் வடகிழக்கு இந்தியாவிலும் இப்படித்தான் செய்கிறார்கள்.

படைபலம், சாவு, செலவு எவ்வளவு?

இரவோடு இரவாகவும், தவணை தவணையாகவும் ஈழத்தில் கொண்டுபோய்க் குவிக்கப்பட்ட இராணுவத்தினரின் எண்ணிக்கை, ஆயுதபலம், இழப்பு, செலவு ஆகிய விவரங்கள் அனைத்தையும் எப்போதும் இரகசியமாகவே வைத்திருந்தனர். இப்போது பல இரகசியங்கள் வெளிவரத் துவங்கியுள்ளன அவர்களுடைய வாக்குமூலங்களாகவே.

ஒரு சமயத்தில் 60,000 துருப்புக்கள் வரைதான் இருந்தன என்று அதிகார பூர்வமாகச் சொன்னார்கள். ஒரு லட்சத்துக்கும் மேலிருக்கும் என்று ராணுவ வல்லுநர்கள்

கொலைகாரப் படைக்கு அனுதாபம் ஏன்?

கூறியதை மறுத்தார்கள். விமானப்படையும் கப்பல் படையும் தமது சாதனைகளைப் பீற்றிக் கொள்வதற்காக இப்போது வெளியிடும் தகவல்கள் பிரமிக்க வைக்கின்றன.

"கப்பல்கள் மூலம் மட்டும் 3 லட்சம் துருப்புக்களை இலங்கைக்கு ஏற்றிச் சென்றோம். 100 ராணுவக் கவச - பீரங்கி வண்டிகளும், 7000 வாகனங்களும், ஒரு லட்சம் டன் வெடி பொருட்களும், 19,000 டன்கள் எரி பொருள் எண்ணெயும் அனுப்பினோம். அதே அளவு ஆட்களையும் பொருட்களையும் கொண்டு வந்தோம் என்கிறார் கடற்படைத் தளபதி ராமதாஸ்" (இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் 26.3.90).

"6716 கப்பற் பயண நாட்கள், 8696 மணிநேர கடற்படை விமானப் பயணங்கள்

மேற்கொண்டோம். சிறு கடல்வழி தந்த கப்பல்கள் முதல் தாக்கி அழிக்கும் போது கப்பல்கள் வரை ஈடுபடுத்தினோம். கொடியுத்தத்துக்குப் பிறகு இவ்வளவு பெரும் அளவில் கடற்படை போக்குவரத்து இருந்ததில்லை" (ஷே).

"இரவு, பகலாக 17 வகை விமானங்களை விமானப் படை ஈடுபடுத்தியது மொத்தம் நாலேகால் லட்சம் துருப்புக்கள் 30000 டன் தளவாடங்களை ஏற்றிச் சென்றோம். 62,000 மணிநேரம் பறந்தோம். இது அழிப்பது, பலியானவர்களை ஏற்றிச் செல்வது ஆகிய போர்ப்பணிகளிலும் ஈடுபட்டோம்; 24 மணி நேரத்தில் 173 பயணம் செய்து சாதனை படைத்தோம்" என்கிற தென் பிராந்திய விமானப்படைத் தளபதி எஸ்.சந்த். (ஷே).

ஆக, கப்பற்படையும் விமானப்படையும் ஏழே கால் லட்சம் துருப்புக்களை கொண்டு சென்றிருக்கிறது. சுழற்சி முறையில் அடிக்கடி இராணுவத்தினர் மாற்றப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆக்கிரமிப்பு போரின் அதிருப்தியும் பயபீதியும் இந்திய இராணுவத்தினருக்கு ஏற்பட்டுள்ளது அவ்வளவு அதைத் தவிர்ப்பதற்காக இப்படிச் செய்தனர்.

"காலனிகூட இவ்வாத, ஐந்து அணிந்த 5000 பொடியன்களை எதிர்த்து ஏழே கால் லட்சம் 'வீரர்கள்' மாறி மாறி போரிட்டார்கள். அப்படியும் தேற்றிப் போனார்கள்.

"2220 புலிப் படையினரைக் கொன்ற 1220 பேரைக் காயப்படுத்தி, 472 பேரை பிடித்தோம்; சிவிலியன் சாவுகள் மீறாதெரியாது. ஆனால் 1155 பேரை இறந்த 2984 பேரே நமது தரப்பில் காயமடைந்தனர்" என்கிறார் கொலைகாரர்களின் தளபதி சந்த்.

"1300 பேரைத் தியாகம் செய்து 22 இராணுவத்தினரைக் கொன்றோம்" என்று புலிகள் கூறுகின்றனர். இது உண்மையான இருக்குமென இந்திய ஏடுகள் ஒப்புக் கொள்கின்றன. இந்திய இராணுவத்தினர் தந்தோறும் வெளியிட்ட அதிகாரபூர்வ செய்திகளை யாரேனும் தொகுத்தாலே இலங்கைப் புளூகு அம்பலமாகிவிடும்.

மொத்தம் 300 கோடி ரூபாய் வரையிலான செலவானது என்று இந்திய அரசு அறிவிக்கிறது. ஆனால் நாள் ஒன்றுக்கு ரூ.3 கோடி வீதம் 32 மாதங்களுக்கு இந்த ஆக்கிரமிப்புக்காக செலவிட்டிருக்கிறது என்று மீளாய்வுப் புத்திரிக்கைகள் எழுதுகின்றன.

இராணுவத்தினர் தவிர, மத்திய தளபதி ராணுவம், ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரிகள் ராணுவப் பள்ளி - கல்லூரி ஆசிரியர்கள் வசூலிப்பின்துறை, செய்தித் தொடர்பு ஊழியர்களும் இரட்டை ஊதியம் கொண்டு கொண்டு போனார்கள். கடைசியாக துரோக இராணுவத்துக்கு பயிற்சி கொடுப்பதற்காக தனியார் நிறுவனம் மூலம் முன்னாள் இராணுவத்தினரின் மூலம் அனுப்பப்பட்டது.

மூடிமறைக்க என்ன இருக்கிறது இராணுவ ரீதியிலேயே தோல்வி இந்நியாவின் சீனப் போருக்கு இந்நிய இராணுவம் மீண்டும் பெரும்

பெயரும், பேரிழப்பையும் சந்தித்திருக்கிற அந்நிய உருவாக்கிவரும் பிரமைகள் என்று போயின. உலகிலேயே நான்காவது பெரிய ராணுவம், ஏழே கால் லட்சம் பேர் போரிட்டும் "5000 பொடியன்"களை வெல்ல முடியவில்லை. இந்த உண்மையை உணர்ப்பதற்காக அதிகாரிகளும், தளபதிகளும் முரண்பாடான, பொய்யான பல காரணங்களைக் கூறுகின்றனர்.

புலிகளின் ஆயுதங்களைப் பறிப்பதில் இந்திய இராணுவம் வெற்றி பெற்றதா? என்ற நேரடியாக கொலைவெறியன் கல்கத்தில் கேட்கப்பட்டது. "இந்தக் கேள்விக்கு சிவிலிங்க நான் கூச்சப்படவில்லை. ஆயுதங்களை ஒப்படைப்பதாகக் கூறிவிட்டு புலிகள் பின் வாங்கி விட்டார்கள். எனவே ஆயுதங்களைக் களைவதற்குப் பதில் பறிக்க வேண்டியதாயிற்று. 2000 ஆயுதங்கள் புலிகளிடம் இருப்பதாக இந்திய, இலங்கை அரசுகள் கூறின. அதே அளவு பறித்துவிட்டோம்" என்று புத்திசாலித்தனமாகப் பதில் கூறுவதாக என்னி புளிகினார், தளபதி.

இன்னும் இராணுவ ரீதியிலான தோல்வியை முடிவாண்பதற்காக உளவுத்துறை மீதும், அரசியல் தலைமையின் மீதும் பொய்யைச் சுமத்தி தட்டிக் கழிக்கின்றனர் புலிகள்.

"அரசியல் தலைமையினர் எங்களுக்குத் தெளிவான உத்திரவுகள், கண்ணோட்டங்கள் தரவில்லை. பல முரண்பாடான, தற்செய்கமான முடிவுகள் எடுத்து குழப்பம் விளைவித்தனர். முதலில் தமிழர்களைப் பாதுகாப்பதற்காக போவதாக எண்ணி போனம். பிறகு அவர்களுக்கு எதிராகப் போரிடும்படி ஆகிவிட்டது" என்று கூறுகின்றனர், தளபதிகள்.

"இந்திய உளவுத்துறை, குறிப்பாக 'ரா' என்ற தகவல்கள் தரத் தவறிவிட்டது. புலிகளுடைய படைபலம், ஆயுத பலத்தைக் குறைத்து மதிப்பீடு செய்துவிட்டது. தமிழர்களின் ஆதரவு, உணர்வு பற்றித் தெரியாமல் போனது. தமிழ் மக்களின் நிலைமைகள் பற்றி தகவல்கள் இல்லை. புதிய இடத்தில், மக்கள் ஆதரவு இல்லாத நிலையில் போரிடுவது சிரமமாக இருந்தது" என்று மழுப்புகின்றனர்.

"சிரமமான போருக்கு மட்டுமே பெய்சி பெற்றிருக்கிறோம். நகர்ப்புற கோரிடல்களையும், காடுகளில் கலகப்படைகளையும் எதிர்த்துப் போரிட்ட அனுபவம் கிடையாது" என்று 25 ஆண்டுகளாக வடகிழக்கே தேசிய இன விடுதலைப் போராளிகளை எதிர்த்து, சிறப்புப் பயிற்சி பெற்றுப் போரிடும் இராணுவத்தினர் புளிகு கின்றனர்.

"ஏ.கே.-47 என்ற நவீன இயந்திரத் துப்பாக்கி, பயங்கர நிலக் கண்ணி வெடிகள், அதிவேக கண்ணாடி இழைப் படகுகள், நவீன ஆயுதங்கள் புலிகளிடம் இருந்தன. எஸ்.எல்.ஆர்.' எனப்படும் நடுத்தர ரக துப்பாக்கிகளை வைத்துக் கொண்டு போரிட்டோம்" என்று விமானங்களைக் கொண்டு திணி - ஊடுருவிப்பாயும் அதிநவீன குண்டு களை வீசியும், பீரங்கி முதலிய களரக ஆயுதங்கள், தாக்கி அழிக்கும் கப்பற்படையை யும் பயன்படுத்தியவர்கள் புலம்புகின்றனர்.

"புலிகள் சிவிலியன்கள் மத்தியில் ஒளிந்து கொண்டு போரிட்டனர். சிவிலியன் சாவுகளைத் தவிர்ப்பதற்காக ஒரு கையைப் பின்புறம் கட்டிக்கொண்டு போரிட்டோம்" என்று அண்டப்புளிகு புளிகுகின்றனர்.

ஆக்கிரமிப்பு ஆதரவு ஏடான இந்து எழுதுகிறது, "ஆனால் இந்திய அமைதிப் படையும் சில அக்கிரமங்களைச் செய்துள்ளது. உரும்பிறையில் இந்திய ஆகாய அதிரடிப் படையினரை புலிகள் சூழ்ந்துகொண்டு அழித்தபோது ஆத்திரமுற்று டி-72 டாங்கிகளை ஏற்றி பல தமிழ் சிவிலியன்களைக் கொன்றது. யாழ் பொது மருத்துவமனையில் குண்டுமாரிப் பொழிந்ததில் டாக்டர்கள், நர்சுகள், நோயாளிகள், ஊழியர்கள் பலர் மாண்டு மக்களிடையே கோபமூண்டது. பீரங்கி பொருத்திய ஹெலிகாப்டர் விமானம் சாவகச்சேரி வீதியில் குண்டு வீசி 65 சிவிலியன்களைக் கொன்றது தமிழர்களை அதிர்ச்சி அடையச் செய்தது" (இந்து 24.3.90).

இவைதவிர வலுநியா காடுகளில் கூர்க்காப் படைப் பிரிவினர் புலிகளிடம் சிக்கிகூண்டோடு அழிந்தபோதும், மட்டக்களப்பு - திரிகோணமலை தேடி அழித்தலின் போதும் வெறிகொண்டு பல ஈழத்தமிழ் சிவிலியன்களைத் தாக்கிக் கொன்றது இந்திய இராணுவம். கடைசியாக வல்வெட்டித் துறை மோதலில் பல இந்தியத் துருப்புகள் பலியானதும் ஊருக்குள் புகுந்து பலரைச் சுட்டுக் கொன்று, கடைகள் வீடுகளுக்குத் தீயிட்டு குறையாடியது. "பல வல்வெட்டித் துறைகள் நடந்திருந்தால் மக்கள் திருந்தி இருப்பார்கள். புலிகளை அழித்திருக்க முடியும்" என்று இன்னமும் கொக்கரிக்கிறான் ஒரு தளபதி. இதுதான் ஒரு கையைக் கட்டிக் கொண்டு யுத்தம் நடத்துவதா?

உதைப்பட்டுத் திரும்பும் இந்தியராணுவம்

இவ்வளவு வெறியாட்டம் போட்ட கொலைவெறிப் படையின் தளபதி கல்கத், கூறுகிறார், "புலிகளின் போர்த்திறனைக் கணிப்பது சிரமமானது. பயங்கரவாதத்தில் ஈடுபடும் நபர்களைப் பற்றிப் பேசுகிறோம். எவ்வளவு கொடுமாக செயல்படுகிறார்களோ அவ்வளவு வெற்றி பெறுகிறார்கள்" (இந்து 14.3.90).

யாழ், உரும்பிராயில் சீக்கிய ஆகாய அதிரடிப்படையை அழித்தது, யாழ் மருத்துவமனைப் போர்முனை, வலுநியில் கூர்க்காப்படை அழிப்பு, மன்னார் மருத்துவமனைத் தாக்குதல் ஆகிய மோதல்களில் இந்திய இராணுவத்தை, குறிப்பாகப் படுதோல்வி அடையச் செய்தனர் புலிகள். படைத் தளபதிகளே பிரமித்துப் போய் "அவர்களும் நன்றாகப் போரிட்டார்கள்; நாங்களும் நன்றாகப் போரிட்டோம். ஆனால் உலகிலேயே சிறந்த கடப்பாடும், எழுச்சி உணர்வும, கட்டுப்பாடு பிக்கவர்களைக் புலிகள் இருக்கிறார்கள்" என்கின்றனர்.

"கவிஞன் தான் இழந்துவிட்ட காதலைப் பாடுவான்; கஞ்சன் தான் இழந்து விட்ட 5 காசுக்காகப் பாடமுடியுமா?" என்றார் கார்க்கி. அதுபோல இன - விடுதலை உணர்வுள்ள படை எவ்வளவு பெரிய இராணுவத்தையும் வெல்ல முடியும். மக்கள் ஆதரவைப் பெறமுடியும். ஆக்கிரமிப்பு - அட்டுழியங்கள் புரியும் இராணுவம் எங்கிருந்து எழுச்சி, இலட்சிய உணர்வு பெற முடியும்?

"இந்தியா திரும்பும் இராணுவத்தினரிடம் மகிழ்ச்சி இல்லையே" என்று கேட்டதற்கு, "மரபுவழி போர்முனையில் அமைதிப்படை போரிடவில்லை. 30 மாதங்கள் இந்தச் சூழ்நிலையில் இருந்த சிரமம் காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் படையில் இருந்து யாரும் ஓடவில்லை; உத்திரவுகளை மறுக்கவோ, போதை மருந்து கடத்தல்களில் ஈடுபடவோ இல்லை. இவை தான் இராணுவத்தின் எழுச்சி உணர்வு அளவு கோல்" இப்படி எங்கப்பன் குதிருக்குள் இல்லை என்கிறார் கல்கத் (இந்து 19.3.90).

கலர் டி.வி. வி.சி.ஆர். போன்ற பின்னணு ஆடம்பரப் பொருட்களைக் கடத்தி படையினர் பலரும் சிக்கியதாக இந்து. எக்ஸ்பிரஸ் முதலிய ஏடுகளே எழுதின. இவற்றைக் கடத்தியவர்கள் போதை மருந்தைக் கடத்தவில்லை என்று எப்படிச் கூற முடியும்? பல ஈழத் தமிழ் பெண்களை கற்பழித்ததோடு, சிறுவர்களுடன் ஓரின உறவு கொண்டு துன்புறுத்தியது, திடீர் திடீரென்று தாறுமாறாக தமது படையினர் மீதே கிறுக்குப் பிடித்து சுட்டது — இவையெல்லாம் இந்திய இராணுவத்தின் எழுச்சி உணர்வைக் காட்டுகிறதா

என்னதான் மழுப்பினாலும் இந்திய ஆக்கிரமிப்புப் படை வியட்நாமில் அமெரிக்காவும், ஆஃப்கானில் ரஷ்யாவும், கம்பூச்சியாவில் வியட்நாமும் வெளியேறியதைப் போல தோற்றுத் துரத்தப்பட்டது தான். நேரடியாக, கடைசி நிமிடத்திலும் உதை வாங்கி ஓடி வருவதற்கு பதில் ஒப்பந்தம் மூலம் வெளியேறும்படி நிர்ந்திக்கப்பட்டது. இதைத்தான் கௌரவமான விலகல் என்று சாதிக்கிறார்கள்.

தொடரும்